Beste oud-klasgenoten,
Een reünie, 50 jaar na dato!
Ik had dit niet verwacht en heb bewondering voor de organisatoren die de moeite hebben genomen om dit allemaal te organiseren.
Toen ik terugging in mijn herinneringen aan mijn middelbareschooltijd, viel ik eerlijk gezegd een beetje in een zwart gat. Ik weet er niet zo veel meer van.
In die tijd was ik veel aan het wegdromen. School was voor mij vooral wachten tot ik weer naar huis mocht en kon gaan doen wat ik leuk vond. Eerst een uur mijn krantenwijk en daarna naar buiten om te voetballen of hockeyen. Ook was ik veel bezig met fotograferen en zelf foto's ontwikkelen, zelfs in kleur – wat toen een stuk ingewikkelder was dan zwart-wit.
In het weekend bracht ik bijna al mijn tijd door op de hockeyclub.
School interesseerde me niet zo erg en, ik ging ook weinig met mijn klasgenoten om, niet zo leuk als ik er nu op terugkijk. Ik herinner me Martin nog. Met hem trok ik iedere pauze op. Hem zal ik op de reünie alleen niet tegenkomen, want hij zat op de HAVO.
En natuurlijk herinner ik me Judy K. nog, dat mooie blonde meisje achter in de klas.

Na school ben ik uiteindelijk naar de TH Delft gegaan. Eerst wilde ik nog iets met fotografie doen, maar de toelatingseisen van de kunstacademie hielden dat tegen.
Wiskunde vond ik op school wel een leuk vak, dus koos ik dat maar. Delft leek me bovendien spannend: op kamers, een nieuwe omgeving, en mijn broer had er ook gestudeerd. Veel meer gedachten had ik er eigenlijk niet bij.
De wiskunde daar bleek alleen véél te moeilijk en helemaal niet leuk. Daar stopte ik dus snel mee.
Maar inmiddels had ik wel de vrij nieuwe afdeling Industrieel Ontwerpen ontdekt.
Dat bleek een schot in de roos. Ik had mijn bestemming gevonden.
Ik studeerde af met een ontwerp voor 'aangepast speelgoed': een speeltoestel speciaal voor kinderen met een beperking. Na mijn studie werkte ik een jaartje bij een bedrijf dat speeltuintoestellen maakte. Daarna kwam ik terecht bij een installatiebedrijf dat in Eindhoven bezig was met de nieuwe Tongelreep. Daar mocht ik 'speelse elementen' voor het zwembad bedenken en maken en kreeg ik alle ruimte om te experimenteren.
Ik werkte toen eigenlijk al freelance. Een zzp'er avant la lettre.
In 1986 begon ik het bedrijf AQUA DROLICS. Daar heb ik jarenlang met veel plezier gewerkt, samen met mijn compagnon Richard, die er een jaar later bij kwam. We maakten kleuterbaden en speelobjecten met water, voornamelijk van polyester.
De naam AQUA DROLICS staat voor 'watergrappen': 'drollig' in het Duits en 'drôle' in het Frans. Op www.aquadrolics.nl is te zien wat dat allemaal kan zijn.
Uiteindelijk werd het bedrijf voor ons te groot. In 2007 hebben we het verkocht en het is nog steeds een bloeiend bedrijf. Mijn plan was om er gewoon te blijven werken: weer lekker tekenen en ontwerpen en me niet meer met personeel en al het andere gedoe bezighouden.
Dat liep met de nieuwe eigenaar natuurlijk niet helemaal zoals gepland. Ik ben nu eenmaal nogal eigenwijs.
Dus ben ik in 2010 opnieuw begonnen, met JOEF BV.
Eigenlijk doe ik daar weer ongeveer hetzelfde, met als hoofdproduct CANAL PLAY: een systeem waarmee kleuterbaden kan worden gemaakt. Op www.joefdesign.nl is te zien wat we zoal doen.
Daar werk ik nu nog steeds, met een leuk, klein clubje mensen. Mijn plan is om dat zo lang mogelijk te blijven doen. Het is tenslotte niet alleen mijn werk, maar ook mijn hobby en mijn 'way of life'.

Een bijzonder aspect van mijn schooltijd was natuurlijk dat mijn vader rector van de school was. Hij ging met pensioen toen ik naar de vierde ging.
Op school zag ik hem overigens niet zo veel. Eén keer heeft hij mij als invaller een uur lesgegeven. Dat vond ik wel erg grappig. Ik moet zeggen: ik vond hem een aangename leraar.

Hij was bekend om zijn pijp en was een rustige, laconieke man. Ik herinner me dat hij over de ‘eindexamenstunt’ van onze jaargang – hij was toen al drie jaar met pensioen – vond dat de schoolleiding wel erg overdreven reageerde.
Die laconieke houding van hem vond ik sowieso erg prettig.
Als er bijvoorbeeld weer eens een buurman bij ons thuis kwam klagen omdat we tijdens het voetballen in zijn tuintje waren geklommen, liet mijn vader hem rustig uitrazen. Als de man vervolgens weer weg was, zei hij tegen mij: ‘Wat een vervelend mannetje, hè?’
Op een avond kwam zelfs de wijkagent langs omdat we vaak op een veldje voetbalden waar dat eigenlijk niet mocht. Ik heb daar verder nooit meer iets over gehoord. Alleen dat mijn vader en de wijkagent uiteindelijk de hele avond gezellig met elkaar hadden zitten praten.
Nu ik dit schrijf, merk ik dat ik eigenlijk best veel jeugdherinneringen heb, maar wat minder herinneringen aan mijn tijd op de EPL.
Eén herinnering die me wel is bijgebleven: In de vierde of vijfde hadden we een jonge leraar Nederlands die af en toe verhalen voorlas van actuele Nederlandse schrijvers, onder wie Maarten Biesheuvel. Dat vond ik erg leuk. Dankzij het enthousiasme van die leraar heb ik later alle boeken van Biesheuvel gekocht en gelezen.
Wellicht komt er op 1 november nog meer boven !
Ik ben in ieder geval benieuwd naar die middag. Het is toch bijzonder om elkaar na 50 jaar weer te zien en te ontdekken hoe het iedereen is vergaan. In 1976 wist niemand van ons wat er allemaal nog zou komen. Nu, 50 jaar later, kunnen we erop terugkijken.
De "PraatjesPlaatje"vind ik in ieder geval leuk om te lezen al, daarom ook deze bijdrage.

Toen…ca 1975 Nu 2026.